

РЕШЕНИЕ № 3
гр.София, 15 юни 2009 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, Трето наказателно отделение в съдебно заседание на петнадесети януари две хиляди и девета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: САША РАДАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: ФИДАНКА ПЕНЕВА

СЕВДАЛИН МАВРОВ

със секретар Иванка Илиева
при участието на прокурора **КРАСИМИРА КОЛОВА**
изслуша докладваното от **председателя (съдията) САША РАДАНОВА**

наказателно дело под № 571/2008 година

Касационното производство е образувано по протест на прокурор от Софийската апелативна прокуратура срещу въззивна присъда № 27 от 27.V.2008 год. по внохд № 1086/2007 год. на Софийския апелативен съд.

Оплакванията в протеста и допълнението към него са на посочените в чл.348, ал.1, т.1 и 2 НПК касационни основания. Иска се отмяна на въззивната присъда и връщане делото на апелативния съд за ново разглеждане.

В съдебно заседание представителят на Върховната касационна прокуратура поддържа протеста.

Защитникът на подсъдимата В. Т. М. иска оставяне на въззивната присъда в сила.

Върховният касационен съд установи:

С присъда № 24 от 18.VI.2007 год. по нхд № 1150/2001 год. на Софийския градски съд, В. Т. М. е призната за виновна в това, че при условията на продължавано престъпление в периода от 25. X.1994 год. до 15.V.1995 год. е присвоила 78 768 226 неден.лева, собственост на „Земеделска и промишлена банка“АД, които пари владеела и тъй като обсебването е в големи размери, на основание чл.206, ал.3 НК е осъдена на 7 години лишаване от свобода, които да изтърпи при строг първоначален режим и за същия срок е лишена от правото да упражнява банкова дейност, както и да заема длъжност в управлението на държавни кредитни институции в РБ. Съобразно обвинението М. е оправдана за трите деяния, от които съдът е формирал продължаваното престъпление, както следва: обсебването на 55 000 000 неден.лева и на още 19 167 226 неден.лева да са в особено големи размери и да представляват особено тежък случай на такова престъпление, при което е оправдана по двете обвинения по чл.206, ал.4 НК, както и противозаконното разпореждане с останалите 4 601 000 неден.лева да е длъжностно присвояване в особено големи размери и представляващо особено тежък случай, при което е оправдана по обвинението в престъпление по чл.203, ал.1 НК. Подсъдимата е оправдана още по обвинението, на 9.III.1995 год. да е обсебила 200 000 000 неден.лева, собственост на „Земеделска и промишлена банка“АД, които са в особено големи размери и деянието представлява особено тежък случай на такова престъпление.

С обжалваната въззивна присъда, осъждането на М. е отменено, а оправдаването ѝ – потвърдено.

Доводите, изложени в касационния протест, са срещу оправдателната част на въззивната присъда, а потвърдителната ѝ част се засяга само дотолкова, доколкото е изразено от въззивния съд съгласие с отказа

на първата инстанция да квалифицира извършеното при условията на продължавана престъпна дейност обсебване на 78 768 226 лева като престъпление по чл.206, ал.4 НК.

В допустимата за обсъждане част въззивният протест е основателен.

От фактическа страна е установено-и прието-че през лятото на 1994 год. няколко физически лица решили да създадат „банка, която да обслужва интересите на земеделските производители”. Спряли се на наименованието „Земеделска и промишлена банка”АД и под това наименование била открита, на 2.VIII.1994 год. в Първа частна банка, сметка със специалното предназначение за набиране на 200 000 000 неден.лева, необходими дружеството да бъде регистрирано и да може да извършва банкова дейност. За разпореждане с постъпленията по сметката, образци от подписите си представили подсъдимата и лицата Д. Д. и Ат. Р. като месец по-късно, на 2.IX.1994 год., последните двама упълномощили подсъдимата единствена да се разпорежда с тези постъпления. Сметката започнала да се „захранва” и към 19. X.1994 год. в нея имало 28 512 000 неден.лева.

На 19. X.1994 год. се провело общо събрание на акционерите за учредяването на „Земеделска и промишлена банка”АД. Избрани били Надзорен и Управителен съвети с председател на последния подсъдимата М.

След учредяването на акционерното дружество и след като в сметката му за набиране на необходимия дружествен капитал са постъпили и продължавали да постъпват средства, подсъдимата М. се разпоредила еднолично с част от тях, като на 25. X.1994 год. наредила да се преведат на ФК”Булмекс”ЕООД 55 000 000 неден.лева, на 7.III.1995 год. наредила превод в полза на ФК”Еврика-93”ООД на 19 167 226 неден.лева и на 15.V.с.г. – на 4 601 000 неден.лева в полза на „Алнилам”ЕООД.

От горните фактически констатации въззивният съд незаконосъобразно е заключил, първо, че „титуляри” на набирателната сметка били „учредителите на банката” В. М. , Д. Д. и Ат. Р. , като се позовал на чл.166, ал.1 ТЗ. Макар текстът на чл.166, ал.1 ТЗ да е правилно цитиран, „учредителите”, които той има предвид, изобщо не могат да се свържат с трите изброени лица. Кои са „учредители” на акционерното дружество по смисъла на този закон, е казано в чл.160, ал.1 ТЗ, това са „лицата, записали акции на учредителното събрание” и само след единодушното решение на тези лица е възможно разпореждане с внесените по набирателната сметка суми. Че такова решение, за който и да било от трите инкриминирани превода не е имало, следва дори само от показанията на Анг. Василев, акционер, присъствал и записал на учредителното събрание акции.

Незаконосъобразността на втория извод – че В. М. правомерно се е разпоредила с инкриминираните суми в качеството си на учредител и след като е била упълномощена за това от Д. Д. и Ат. Р. – неизбежно следва незаконосъобразността на първия, след като Д. и Р. не са можели да й предоставят такива права и това обстоятелство, изведено непосредствено от цитирания чл.160, ал.1 ТЗ, е било известно на подсъдимата.

Заключението е, че В. М. , в периода от 25. X.1994 год. до 15.V.1995 год., противозаконно се е разпоредила с чужди пари, намиращи се в набирателната сметка на учреденото на 19. X.1994 год. акционерно дружество”Земеделска и промишлена банка”, от което за дружеството е настъпила вреда в размер на 78 768 226 неден.лева и с това деяние е осъществен от обективна и субективна страна състава на престъплението „обсебване”.

Незаконосъобразен е и извода на първата инстанция, че престъпното поведение на подсъдимата не се вменява в състава на чл.206, ал.4 НК. За наличието на квалифициращия признак „особено големи размери”, е необходимо и достатъчно предметът на престъплението да надхвърля 140 пъти установената за страната минимална работна заплата /преди т.р. 1-98 г., ОСНК, съдебната практика приемаше наличие на особено големи размери, когато предмета на престъплението надхвърля 10 000 лева/, която, усреднена за инкриминирания период, е 2 296 лева. Сравняването размера на МРЗ с този на предмета на обсебването показва, че последният го надвишава 34 158 пъти, а сравняването с особено големите размери според посоченото т.р. от 324 440 лева показва, че предмета на престъплението го надвишава 245 пъти. Сам по себе си, такъв размер определя деянието като „особено тежък случай” на престъпление и тази тежест не би могла да се елиминира нито с липсата на „завишена степен на обществена опасност на дееца”, нито с „фактическите данни относно начина на извършване на престъплението”, с каквито съображения се е мотивирал първоинстанционния съд.

Съобразно с дотук изложеното и чл.354, ал.3, т.3 и ал.1, т.1 НПК, ВКС в състав от трето наказателно отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 27 от 27.V.2008 год. по внохд № 1086/2007 год. на Софийския апелативен съд В ЧАСТТА, с която подсъдимата В. Т. М. е призната за невиновна и оправдана по обвинението в престъпление по чл.206, ал.4 НК, извършено при условията на продължавана престъпна дейност за времето от 25. X.1994 год. до 15.V.1995 год., изразяващо се обсебването на 78 768 226 неден.лева от сметка на „Земеделска и промишлена банка”АД, В КОЯТО ЧАСТ ВРЪЩА делото на същия съд ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ от съдебното заседание.

В останалата част оставя горната присъда в сила.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]

Вярно с оригинала!

СЕКРЕТАР: